

Onuncu Kat

– yasinmnylmz · 07 Eylül 2020

'Zınk!'

Kapı yüklü kamyonet apartman girişinde durdu.
Mustafa kontağı kapattı. Numan ve çırak aşağı indi.

Numan on iki kat saymıştı.

"Amca! Kaçınıcı kat olduğunu söyleyecek misin?" Mustafa, keklikleri ürkütmek istemiyordu!

"Hele şu kamyoneti boşaltalım da!"

Numan, Orhan ve çırak kasayı boşaltmaya başladı. Ama Numan'ın aklında halâ daire numarası vardı!

İndirme işi bitince Mustafa arka kapağa kilidi vurdu.

"Biz villaya geçiyoruz. Atla Orhan!"

Numan:

"Ama..."

Mustafa:

"Bugünkü işiniz, bunları yukarı çıkarmak o kadar. Montajı yarın yapacağız."

Numan, kafasını içeri uzattı:

"Ee? Kaçınıcı kat olduğunu söylemedin!"

"Bir şey değil ya! Şu giriş katını görüyor musun?"

"Evet!"

"Üstüne on daha koy!"

"On bir mi?"

"Hayır on!"

"Ama on tane daha koy dedin!"

"Giriş dairesi kattan sayılmaz!"

"Ha?"

"Siz onuncu kata çıkacaksınız!"

"Ama giriş katı?"

"Başlatacaksın giriş katına!"

"..." Numan anlamamıştı. Kafası durmuştu. Mustafa kendine getirmek için uğraşıyordu. "Bir yarışta ikinciye geçersen kaçınıcı olursun?"

"Nerede?"

"Yarıştı, yarışta!"

"..."

"Çık git ulan! Çık git! Asansöre bin. '10' yazan düğmeye bas. Nereye çıkarıyorsa oraya taşı kapıları!"

Mustafa, kamyoneti çalıştırıp bahçeden çıktı.

İki çırak, kafasını kaldırıp onuncu katı görmeye çalıştı.
Kapıcı, tekerlekli büyük boy çöp bidonunu çeke çeke geldi.
"Kolay gelsin gençler!"

Numan:

"Sağ olasın dayı!"

"Kaçınıcı kata geldiniz!"

"Şu giriş katıyı görüyor musun?"

"Evet!"

"Üstüne on tane daha koy!"

"Onuncu kat mı?"

"On mu?"

"Tabi! Giriş katları sayılmıyor!" Kapıcı ile birlikte kaçınıcı kat olduğu öğrendiler.

"İyi, iyi! Bir şey lâzım olursa beni bulun."

İki çırak da toydu. Usta olsaydı, kapıcının bir şeyler düşündüğünü anlayabilirdi.

Kapıcı, elindekini merdivenlerden çıkarıp binaya girdi.

Numan:

"Hadi! Beklemekle iş bitmez. Al kapıyı... Ben de kasayı alayım. Asansörle birer, ikişer çıkarırız."

Kapının dili oturmamıştı.

Numan:

"Bizim için aralık bırakmış. Ne iyi adam!"

Apartman boşluğuna geldiler.

Çift asansörlü bir yere iş yapmak her zaman kolaydır. Biri inerken biri çıkar. İş yarım saate biter.

Asansörün cıvıl cıvıl yanan ışıkları gözlerini kamaştırıyordu. Çırak, çağırma için düğmeye uzanmıştı

ki;

'Zink!'

Numan:

"Ne oldu ya?"

Çırak:

"Elektrikler kesildi!"

"Kesilmedi! Kapattı!"

"Kim?"

"Kapıcı!"

Her yerde aynı şey olurdu. Babacan tavırlarla gelir, ortadan kaybolurlar.

Sonuç: Zink!

Çırak:

"Ne olacak abi?"

Numan:

"Sırtlan! Akşama kadar buradayız!"

Merdivene yöneldiler. Ah' laya, oh' laya tırmanmaya başladılar.

Numan:

"Ay, bayılacağım şimdi! Kaçınıcı kattayız?" Çıracak asansör kapısına baktı.

"Bir abi!"

"Ne?"

"Yorma abi kendini. Akşama daha çok var!"

Ev üç oda bir salon!

Dört kapı, dört kasa. Banyo, tuvalet; iki kapı, iki kasa.

Ne kaldı?

Bi' şey değil: Bir gardırop, üç balkon kapısı. Mutfak dolapları. Çekmece ve raylarına kadar sökülmüş hâlde çıkarılacaktı.

Attıkları her adımda iki kişiyi yâd ediyorlardı: Müteahhit ve vicdansız kapıcı!

Sonunda bitti.

Mutfak dolabının iki çekmecesini ve kapakları sondu. Merdivene oturup ev sahiplerinin gelmesini beklediler. Bilindik bir ses boşlukta yankılandı.

'Zınk!'

Çıracak:

"Elektrik geldi abi!"

"İş bitti ya!" Kapıcı şalteri kaldırmıştı. Numan o kadar yorgundu ki, içinden bile sövemedi.

Birileri asansörü çağırdı.

Asansör aşağı indi. Saniyeler içinde de geri geldi. Kapının açılmasıyla ev sahipleri çıktı. Evlilik hazırlığında bir çiftti. İki çıracak ayağa kalktı.

Erkek:

"Kolay gelsin gençler!"

Numan:

"Sağ olun! Hoş geldiniz!"

Kadın:

"Alın bakalım! Bu da bizden!"

Numan poşeti açtı.

Aman Allah' ım! İki tantuni, iki ayran! Numan sarılmak istedi ama kımıldayacak hâli yoktu.

"Kesenize bereket!"

Erkek:

"Afiyet olsun!"

Genç çift, gelenleri kontrol etmeye başladı. Erkek evin kapısını açtı.

Kadın:

"Aa!"

"Ne oldu?"

"Bunlar fildişi değil!"

"Canım ne önemi var!"

"Ama hayatımın anlamı, biz öyle hayâl etmiştik!"

"Biz mi? Ama kepek ekmeğim, öyle bir şey hatırlamıyorum."

"Ama kumpirim, biz derken annem ve kız kardeşimi kastet-tim!"

"Ama kaymaklı şöbiyetim, onların zevkiyle evimizi düzemeyiz ki!"

"Ne yani tulumba tatlım, aileme zevksiz mi diyorsun?" Erkek, kendini zapt etmeye çalışıyordu:

"Hiç öyle şey der miyim kapı kolum?"

Numan ve yardımcısı, tantuniyi yarılamıştı.

Kadın:

"Dedin işte dedin! Bugün aileme zevksiz diyen, yarın ağzıma soba borusuyla vurur!"

Erkeğin sabrı taşı:

"Eh, yeter be! Tanıştığımızdan beri anan, kız kardeşin... Anan, kız kardeşin! Ben kimim?"

"Oo, öyle mi beyefendi? Böyle davranacaksan başlamadan bitirelim!"

"Biterse bitsin be! Anamda anam. Anamda anam! Başlayacağım anana!"

"Bana bak! Anam hakkında doğru konuş s.çarım bacağına!"

"Sanki anasıyla evleniyorum ya!"

"Konuşma ulan!"

"Sus ulan!" Kadını evin içine itekleyip kapıyı kapattı. Adam merdivenlerden aşağı indi.

Numan, ayrıntı tepesine dikip arkasından bağırdı.

"Abi kapılar?"

"Ne kapısı kardeşim? Daha kız bulmadık sen kapı diyorsun!"

Numan ve çirak olduğu yere çöktü. Bu kadar emek boşa mı gitmişti?

Ayak sesleri duyuldu. Adam hızlı adımlarla geri geldi.

Numan:

"Evet abim, işte bu! Niye geriliyorsunuz? Gençsiniz, önünüze daha neler çıkacak?"

Erkek kapıyı yumrukladı. Kadın kapıyı açınca eline yapıştı.

"Demek pişman oldun!"

"Ver ulan yüzüğümü!" Yüzüğü çıkaramayınca ayağını duvara dayayıp destek aldı. Yüzüğü cebine atıp merdivenlerden koşarcasına indi. Kadın parmağını ovuşturmaya başladı. Numan:

"Abla kapılar?"

"Ne kapısı ulan! Ortada koca mı var? Zaten boyada olmamış. Ben fildişi istemiştim!" Kadın, içeri girip

kapıyı kapattı.

İki ırak ve o kadar mal dışarıda kalmıştı.

Tekrar aşağı indirmek... Kamyonete yüklemek! Numan ve yardımcısını korkutmuştu.

Bağrışmalar, merdiven boşluğunda yankılandığında biri daha şahit olmuştu! O 'şahit' in eli, şalteri tekrar indirdi.

'Zınk!'

-SON-